

течницата.

— Тичай, момче! — извика единия войникъ и му подаде стомната.

Наоколо шумѣше, трѣщѣше и се бѣше запушило. Боятъ бѣше се засилил. Противникътъ бѣше съвсемъ близо.

Едвамъ изминалъ стотина крачки отъ окопа, Митко чу страшень трѣсъкъ надъ себе си, залегна и остана неподвиженъ. Последваха нови взривове и то точно тамъ, кждето бѣше картечницата.

Колко време трая артилерийскиятъ ураганъ Митко не помнѣше, но веднага следъ като се пренесе, той скочи и нѣщо го тласна назадъ къмъ окопа. Последнитѣ двама картечари лежеха окървавени въ окопа: единиятъ мъртавъ, а другиятъ стенѣше.

Но какви бѣха тѣзи сѣнки, които се мѣркаха тамъ напредъ въ дракитѣ?

Изведнажъ Митко разбра, че тѣ сж врагове, че тѣ сж близо и ще взематъ картечницата, неговата картечница.

Тогава той безъ да му мисли много, скочи въ окопа, впи ржцетѣ си въ дветѣ ржчки на картечницата и натисна копчето както му бѣше показалъ мѣрачътъ.

Картечницата и този пжтъ се затресе, затрѣще и запѣ смъртоносната си пѣсенъ. И Митко видѣ какъ сѣнkitѣ на враговетѣ изведнажъ се люшнаха встрани,

а после обърнаха грѣбъ и побѣгнаха колкото имъ сили държатъ.

Митко стрѣля докато не се свърши лентата. Едва тогава той безпомощно започна да оглежда картечницата.

— Чакай, момче, азъ ще я напълня, — чу той гласъ задъ себе си и въ следния мигъ въ окопа скочи офицеръ.

И когато картечницата бѣше напълнена и готова за стрелба, офицерътъ се извърна, сложи ржка върху разрошената глава на Митко, поглади я, после се наведе и го цѣлуна по челото.

— Какъ ти е името? Знаешъ ли какво направи? Та ти спаси не само картечницата, но и всички ни тукъ наоколо.

После той го разпита за домашнитѣ му, а щомъ пристигна нова прислуга за картечницата, изпрати го назадъ въ града.

— Иди си, боятъ стихна. Благодаря ти момченце! — Сетне се обърна къмъ войникитѣ и имъ заговори нѣщо, като го сочеше, но той бѣше вече далече...

Следъ месецъ-два бащата на Митко бѣше извиканъ въ военното команданство на града кждето му съобщиха, че на сина му се отпуска държавна степендия и, ако се учи, ще бжде приетъ въ Военното училище.

Днесъ, нѣкогашниятъ малъкъ герой-добруджанче, е висшъ офицеръ въ българската войска.

